

10. Od maszyn i urządzeń, zaliczonych do grupy 4—6 klasyfikacji rodzajowej środków trwałych, charakteryzujących się szczególnie szybkim postępowaniem techniczno-ekonomicznym (§ 4 ust. 2 pkt 3 uchwały) dokonuje się odpisów amortyzacyjnych przy zastosowaniu podwyższonych za pomocą współczynników stawek amortyzacyjnych. Wykaz branż i przedsiębiorstw, rodzajów maszyn i urządzeń oraz współczynników określają odrębne przepisy.

11. Stawki amortyzacyjne dla używanych środków trwałych zakupionych lub nieodpłatnie przejętych oraz dla zmodernizowanych w drodze inwestycji maszyn, urządzeń i środków transportowych, uprzednio już użytkowanych, ustala się według zasad podanych w ust. 8.

12. Stawki amortyzacyjne dla budynków i budowli, których wartość początkowa uległa podwyższeniu na skutek rozbudowy lub przebudowy dokonanej w drodze inwestycji, ustala się po ich zakończeniu według zasad podanych w ust. 8. Przewidywany okres użytkowania (E_s) dla tych obiektów stanowi różnica między okresem użytkow-

nia, przyjętym do ustalenia stawki amortyzacyjnej zawartej w wykazie, a dotychczasowym okresem użytkowania budynku lub budowli, zaokrąglonym do pełnych lat; jeżeli rozbudowa lub przebudowa obiektu powoduje przedłużenie okresu jego użytkowania, to różnicę tę można powiększyć o okres nie dłuższy od $\frac{1}{3}$ okresu użytkowania przyjętego do ustalenia stawki amortyzacyjnej zawartej w wykazie.

13. Jeżeli dla określonego środka trwałego istnieje obowiązek obliczenia podwyższonej stawki amortyzacyjnej, przy czym zachodzą jednocześnie dwie lub więcej okoliczności, o których mowa w uchwale, wówczas stosuje się do tego środka tę stawkę amortyzacyjną, która jest wyższa.

14. Stawki amortyzacyjne, obliczone według zasad określonych w ust. 1—13, zaokrągla się w górę, ustalając je w wysokości najbliższej następujących stawek: 50%, 33%, 25%, 20%, 17%, 14%, 12,5%, 10%, 8,5%, 7%, 5%, 4%, 3%, 2,5%, 2%, 1,5% i 1%.

152

UCHWAŁA Nr 112 RADY MINISTRÓW

z dnia 18 maja 1973 r.

w sprawie szkolenia ludności w zakresie powszechnej samoobrony.

Na podstawie art. 160 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z 1967 r. Nr 44, poz. 220 i z 1972 r. Nr 53, poz. 342) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Szkolenie ludności w zakresie powszechnej samoobrony, zwane dalej „szkoleniem obronnym”, polega na:

- 1) szkoleniu podstawowemu,
- 2) uczestniczeniu w ćwiczeniach praktycznych.

2. Szkolenie obronne ma na celu przygotowanie obywateli do samoobrony przed środkami masowego rażenia w warunkach indywidualnego i zespołowego działania.

§ 2. 1. Szkolenie podstawowe organizuje się i prowadzi w zakładach pracy oraz w miejscu zamieszkania obywateli.

2. Szkolenie podstawowe prowadzi się w formie zajęć zorganizowanych.

§ 3. Szkolenie podstawowe organizują:

- 1) dla pracowników uspołecznionych zakładów pracy — kierownicy tych zakładów,
- 2) dla osób nie zatrudnionych w uspołecznionych zakładach pracy — prezydium rad narodowych i naczelnicy gmin (miast i gmin).

§ 4. Ćwiczenia praktyczne organizuje się dla wszystkich lub części obywateli określonego rejonu w miejscu zamieszkania lub w zakładach pracy, stosownie do zarządzenia przewodniczącego wojewódzkiego (równorzędnego) komitetu obrony.

§ 5. 1. Obywatele są obowiązani uczestniczyć:

- 1) w szkoleniu podstawowym w wymiarze do 30 godzin — w okresie pięciu lat,
- 2) w ćwiczeniach praktycznych — jednorazowo do 12 godzin — raz na dwa lata.

2. Osoby zatrudnione w uspołecznionych zakładach pracy odbywają szkolenie obronne w czasie wolnym od pracy. W uzasadnionych wypadkach szkolenie obronne może odbywać się także w czasie pracy, stosownie do decyzji kierownika zakładu pracy, jeżeli nie zakłóci to normalnej działalności zakładu. W razie odbywania szkolenia obronnego w czasie pracy pracownikom przysługuje prawo do wynagrodzenia, tak jak gdyby w tym czasie wykonywali pracę.

3. W razie zagrożenia bezpieczeństwa Państwa i w czasie wojny szkolenie podstawowe może być prowadzone w wymiarze do 50 godzin, a ćwiczenia praktyczne w wymiarze do 24 godzin — w okresach wymienionych w ust. 1.

§ 6. 1. Szkolenie podstawowe prowadzą instruktorzy powszechnej samoobrony.

2. Pracowników skierowanych na kursy szkoleniowe instruktorów powszechnej samoobrony, zatrudnionych w zakładach pracy, zwalnia się na czas trwania kursu od obowiązków służbowych z zachowaniem prawa do wynagrodzenia według zasad przewidzianych dla obliczania wynagrodzenia za czas urlopu wypoczynkowego.

3. Instruktorzy powszechnej samoobrony zatrudnieni w zakładach pracy lub inne osoby upoważnione przez szefów właściwych sztabów wojskowych mogą prowadzić szkolenie podstawowe w czasie godzin pracy w wymiarze do 6 godzin tygodniowo, z zachowaniem prawa do wynagrodzenia.

4. Przy wynagradzaniu instruktorów za prowadzenie szkolenia ludności w zakresie powszechnej samoobrony stosuje się odpowiednio zasady obowiązujące w szkoleniu i doskonaleniu zawodowym.

§ 7. 1. Od obowiązku udziału w szkoleniu obronnym zwalnia się:

- 1) osoby, które ukończyły sześćdziesiąt lat życia,
- 2) osoby zaliczone do I lub II grupy inwalidów oraz inne osoby ułomne lub niezdolne ze względu na stan zdrowia do udziału w zorganizowanych zajęciach,
- 3) kobiety od trzeciego miesiąca ciąży oraz w ciągu sześciu miesięcy po odbyciu porodu,
- 4) kobiety i inne osoby sprawujące opiekę nad dziećmi w wieku do lat ośmiu albo nad wspólnie z nimi zamieszkałymi osobami zaliczonymi do I grupy inwalidów, nieporadnymi lub obłożnie chorymi,
- 5) osoby pobierające naukę lub odbywające studia w szkołach wszystkich typów — w systemie wieczorowym lub zaocznym.

2. Uczniowie (sluchacze) szkół dziennych oraz studenci szkół wyższych odbywają szkolenie (przysposobienie) obronne na zasadach i w trybie określonych w odrębnych przepisach.

§ 8. 1. Osobom, które ukończyły szkolenie podstawowe, organizatorzy tego szkolenia (§ 3) wydają zaświadczenia stwierdzające spełnienie obowiązku, o którym mowa w § 1 ust. 1 pkt 1.

2. Osobom, które tylko częściowo odbyły szkolenie podstawowe z powodu zmiany miejsca pracy lub miejsca zamieszkania albo z powodów określonych w § 7 ust. 1

pkt 3—5, wydaje się na ich żądanie zaświadczenie stwierdzające liczbę odbytych godzin szkolenia.

§ 9. 1. Wydatki państwowych i spółdzielczych jednostek organizacyjnych związane z organizacją i prowadzeniem szkolenia obronnego podlegają finansowaniu na zasadach przewidzianych dla finansowania wydatków obrony cywilnej.

2. Wydatki organizacji społecznych związane z organizacją i prowadzeniem szkolenia obronnego są finansowane ze środków własnych, które w razie potrzeby mogą być uzupełnione dotacją budżetową.

§ 10. Uchwała, z zastrzeżeniem wynikającym z § 6, nie dotyczy żołnierzy w czynnej służbie wojskowej, funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej oraz osób posiadających przydziały organizacyjno-mobilizacyjne do jednostek przewidzianych do militarzacji lub do formacji samoobrony.

§ 11. Wykonanie uchwały porucza się ministrom, kierownikom urzędów centralnych, prezydentom wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) oraz centralnym organom związków spółdzielni i organizacji społecznych.

§ 12. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

153

UCHWAŁA Nr 116 RADY MINISTRÓW

z dnia 25 maja 1973 r.

w sprawie opracowania projektu narodowego planu społeczno-gospodarczego i budżetu Państwa na 1974 r.

Wysoka dynamika społeczno-gospodarczego rozwoju kraju w latach 1971—1973 oraz aktywność i zaangażowanie całego społeczeństwa w procesie tego rozwoju stanowią realną możliwość zapewnienia w jubileuszowym roku 30-lecia Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej równie dobrych wyników gospodarczych. Mając na względzie potrzebę wszechstronnego uwzględnienia w narodowym planie społeczno-gospodarczym na 1974 r. korzystnych zmian, jakie nastąpiły w wyniku realizacji uchwały VI Zjazdu PZPR, a w szczególności stale wzrastającą aktywność społeczeństwa, Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. 1. W celu ustalenia optymalnych warunków społeczno-gospodarczego rozwoju kraju w 1974 r. Komisja Planowania przy Radzie Ministrów przy udziale ministerstw i prezydentów wojewódzkich rad narodowych opracuje projekt narodowego planu społeczno-gospodarczego na 1974 r., a Ministerstwo Finansów projekt budżetu Państwa na 1974 r.

2. Projekt narodowego planu społeczno-gospodarczego na 1974 r. oraz projekt budżetu Państwa należy opracować opierając się na uchwale VI Zjazdu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, założeniach pięcioletniego planu społeczno-gospodarczego rozwoju kraju na lata 1971—1975 oraz wynikach prac związanych z przygotowaniem korekty planu 5-letniego w latach 1974—1975 i ustaleniach wynikających z międzynarodowego podziału pracy w ramach Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej.

3. Przy opracowywaniu projektu narodowego planu społeczno-gospodarczego na 1974 r. oraz projektu budżetu Państwa należy uwzględnić korzystne rezultaty uzyskane w latach 1971—1973 oraz rozwój inicjatyw społecznych na rzecz postępu, których dynamizm powinien ulec dalszemu zwiększeniu z okazji 30-lecia Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

§ 2. 1. W pracach nad projektem narodowego planu społeczno-gospodarczego i budżetem Państwa należy dążyć do realizacji celów społecznego rozwoju kraju, wyrażających się zarówno w poprawie warunków życia społeczeństwa, jak i w tworzeniu bazy materialnej do ich polepszenia w latach następnych.

2. W celu realizacji zadań, o których mowa w ust. 1, projekt narodowego planu społeczno-gospodarczego na 1974 r. powinien zapewniać:

- 1) wzmocnienie równowagi rynkowej przez zwiększenie dostaw towarów konsumpcyjnych przy jednoczesnym dostosowywaniu struktury ich podaży do potrzeb ludności, wynikających ze zwiększonych dochodów,
- 2) wydatny wzrost eksportu przy jednoczesnej poprawie jego struktury i opłacalności,
- 3) utrzymanie równowagi inwestycyjnej przy dalszej koncentracji nakładów inwestycyjnych, ograniczenie frontu inwestycyjnego oraz dalsze istotne zwiększenie zdolności produkcyjnych przedsiębiorstw budowlano-montażowych.